

Oversatt tale av Emmanuel Macron

Kjære landsmenn,

Jeg vet at dere med rette er bekymret for de historiske hendelsene som ryster verdensordenen. Krigen i Ukraina, som har ført til nesten en million døde og skadde, fortsetter uforminsket. USA, vår allierte, har endret sin holdning til denne krigen, støtter Ukraina mindre og etterlater tvil om hva som skjer videre. Samtidig har det samme USA til hensikt å innføre toll på varer fra Europa. Til slutt blir verden stadig mer brutal, og trusselen fra terrorisme fortsetter uforminsket. Alt i alt har vår velstand og sikkerhet blitt mer usikker.

Det må sies at vi går inn i en ny æra. Krigen i Ukraina har nå pågått i over tre år. Fra dag én bestemte vi oss for å støtte Ukraina og sanksjonere Russland. Og vi hadde rett i å gjøre det, for det er ikke bare det ukrainske folket som modig kjemper for sin frihet, men også vår sikkerhet som er truet. Hvis ett land kan invadere sin nabo i Europa ustraffet, kan ingen lenger være sikre på noe, og loven om den sterkeste vil gjelde, og fred kan ikke lenger garanteres på vårt eget kontinent. Historien har lært oss det.

Utover Ukraina er den russiske trusselen der, og den påvirker Europas land, den påvirker oss. Russland har allerede gjort Ukraina-konflikten til en global konflikt. De har mobilisert nordkoreanske soldater og iransk utstyr på vårt kontinent, samtidig som de hjelper disse landene med å bevæpne seg ytterligere. President Putins Russland bryter våre grenser for å myrde motstandere og manipulerer valg i Romania og Moldova. De organiserer digitale angrep på våre sykehus for å stoppe driften. Russland prøver å manipulere meningene våre med løgner spredt på sosiale medier.

Og i bunn og grunn tester de grensene våre. De gjør det i luften, til sjøs, i verdensrommet og bak skjermene våre. Denne aggresjonen ser ut til å ikke ha noen grenser, og samtidig fortsetter Russland å ruste opp, og bruker over 40 % av budsjettet sitt på det. Innen 2030 planlegger de å øke hæren sin ytterligere, med 300 000 flere soldater, 3000 flere stridsvogner og 300 flere kampfly. Mot denne bakgrunnen, hvem kan tro at dagens Russland vil stoppe ved Ukraina? Mens jeg snakker, og i årene som kommer, har Russland blitt en trussel mot Frankrike og mot Europa. Jeg beklager dette dypt og er overbevist om at det på lang sikt vil bli fred på kontinentet vårt med et Russland som igjen er i fred.

Men dette er situasjonen jeg beskriver for dere, og vi må leve med den. I møte med denne farlige verden ville det være tåpelig å forbli tilskuere. Uten ytterligere forsinkelser må vi ta beslutninger for Ukraina, for franskmenns sikkerhet, for europeeres sikkerhet. Først og fremst for Ukraina. Alle initiativer som bidrar til fred, går i riktig retning. Og i kveld vil jeg hylle dem. Vi må fortsette å hjelpe ukrainerne med å motstå til de kan forhandle fram en solid fred med Russland for seg selv og for oss alle. Derfor kan veien til fred ikke innebære å forlate Ukraina. Tvert imot.

Fred kan ikke oppnås for enhver pris og under russisk diktatur. Fred kan ikke være Ukrainas kapitulasjon. Det kan ikke være sammenbruddet deres. Det kan heller ikke bety en for skjør våpenhvile. Og hvorfor ikke? Fordi vi også her har erfaring fra fortiden. Vi kan ikke glemme at Russland begynte å invadere Ukraina i 2014, og at vi da forhandlet frem en våpenhvile i Minsk. Og det samme Russland respekterte ikke den våpenhvilen. Og vi har ikke klart å opprettholde balansen på grunn av mangel på solide garantier. I dag kan vi ikke lenger ta Russland på ordet.

Ukraina har rett til fred og sikkerhet for seg selv. Og det er i vår interesse, det er i interessen til sikkerheten på det europeiske kontinentet. Derfor jobber vi med våre britiske og tyske venner og flere

andre europeiske land. Derfor har dere sett meg samle flere av dem i Paris de siste ukene og møte dem igjen i London for noen dager siden for å styrke forpliktelsene Ukraina trenger. Når freden er signert, må vi forberede Ukraina slik at det ikke blir invadert av Russland igjen. Dette vil utvilsomt innebære langsiktig støtte til den ukrainske hæren. Det kan også innebære å utplassere europeiske styrker. Disse styrkene vil ikke dra for å kjempe i dag, de vil ikke kjempe på frontlinjen, men de vil være der når freden er signert for å sikre at den blir fullt respektert.

Neste uke, i Paris, vil vi samle forsvarssjefene fra de landene som ønsker å ta sitt ansvar i denne sammenhengen. Dette er en plan for en solid, varig og verifiserbar fred, som vi har utarbeidet med ukrainerne og flere andre europeiske partnere, og som jeg forsvarte i USA for fjorten dager siden og over hele Europa. Og jeg vil tro at USA vil forbli ved vår side, men vi må være klare hvis dette ikke skjer. Uansett om fred i Ukraina oppnås raskt eller ikke, gitt den russiske trusselen jeg nettopp har beskrevet, må de europeiske statene kunne forsvare seg bedre og avskrekke ytterligere aggresjon.

Ja, uansett hva som skjer, må vi utruste oss bedre, vi må heve vår forsvarsposisjon, og vi må gjøre dette for fredens skyld, for å fungere som avskrekking. I denne sammenhengen forblir vi forpliktet til NATO og vårt partnerskap med USA, men vi må gjøre mer, styrke vår uavhengighet innen forsvar og sikkerhet. Europas fremtid bør ikke avgjøres i Washington eller Moskva. Og ja, trusselen vender tilbake fra øst, og uskylden fra de siste tretti årene, siden Berlinmurens fall, er nå over.

I morgen i Brussel, på det ekstraordinære rådsmøtet mellom de 27 stats- og regjeringssjefene, Kommissjonen og rådsresidenten, vil vi ta avgjørende skritt fremover. En rekke beslutninger vil bli tatt, som Frankrike har foreslått i flere år. Medlemsland vil kunne øke sine militærutgifter uten at dette tas med i regnskapet for deres underskudd. Massiv felles finansiering vil bli avtalt for å kjøpe og produsere noen av de mest innovative ammunisjonene, stridsvognene, våpnene og utstyret i Europa. Jeg har bedt regjeringen om å handle for å sikre at dette styrker våre hærer så raskt som mulig og fremskynder reindustrialiseringen av alle våre regioner.

I de kommende dagene vil jeg møte de aktuelle ministrene og industrilederne i sektoren. Forsvars-Europa, som vi har kjempet for i åtte år, blir dermed en realitet. Det betyr europeiske land som er mer klare til å forsvare og beskytte seg selv, som produserer utstyret de trenger på egen jord, som er klare til å samarbeide mer, redusere avhengigheten av resten av verden. Og det er en god ting. Tyskland, Polen, Danmark, Baltikum og mange av våre partnere har kunngjort enestående innsats innen militærutgifter.

Så, i denne handlingstiden som endelig åpner seg, har Frankrike en spesiell status. Vi har den mest effektive hæren i Europa og, takket være valgene våre forgjengere tok etter andre verdenskrig, har vi kjernefysisk avskrekkingsskapasitet. Dette beskytter oss mye mer enn mange av våre naboer. Dessuten ventet vi ikke på invasjonen av Ukraina for å innse at verden var bekymringsfull, og gjennom de to militære programmeringslovene jeg besluttet og som successive parlamenter stemte for, vil vi ha doblet budsjettet for våre væpnede styrker på nesten ti år.

Men gitt de endrede truslene og akselerasjonen jeg nettopp har beskrevet, må vi ta nye budsjettvalg og ytterligere investeringer, som nå har blitt essensielle. Jeg har bedt regjeringen om å arbeide med dette så raskt som mulig. Disse nye investeringene vil kreve mobilisering av både private og offentlige midler, uten å øke skattene. Dette vil kreve reformer, valg og mot. Vår kjernefysiske avskrekking beskytter oss. Den er omfattende, suveren og fransk gjennom og gjennom.

Siden 1964 har den eksplisitt spilt en rolle i å bevare fred og sikkerhet i Europa. Men som svar på den historiske appellen fra den fremtidige tyske kansleren, har jeg besluttet å åpne den strategiske debatten om beskyttelsen av våre allierte på det europeiske kontinentet med vår avskrekking. Uansett hva som skjer, har beslutningen alltid vært, og vil forbli, i hendene på republikkens president, lederen av de væpnede styrkene.

Å kontrollere vår skjebne, bli mer uavhengige, er noe vi må jobbe mot ikke bare militært, men også økonomisk. Ja, økonomisk, teknologisk, industriell og finansiell uavhengighet er avgjørende. Vi må også forberede oss på muligheten for at USA kan beslutte å innføre toll på europeiske varer, slik de nettopp har bekreftet for Canada og Mexico. Denne uforståelige beslutningen, både for den amerikanske økonomien og vår, vil få konsekvenser for noen av våre industrier.

Det legger til vanskelighetene i øyeblikket, men det vil ikke forbli ubesvart fra oss. Så mens vi forbereder oss på å slå tilbake med våre europeiske kolleger, vil vi fortsette, som jeg gjorde for fjorten dager siden, å gjøre alt vi kan for å overbevise dem om at denne beslutningen vil skade oss alle. Og ja, jeg håper å overbevise og avskrekke presidenten i USA.

Alt i alt er dette tider som krever beslutninger som er enestående i mange tiår. Når det gjelder jordbruket vårt, forskningen vår, industrien vår og alle våre offentlige politikker, kan vi ikke ha de samme debattene som tidligere. Derfor har jeg bedt statsministeren og hans regjering, og jeg inviterer alle landets politiske, økonomiske og fagforeningskrefter, til å slutte seg til dem i å fremme forslag i lys av denne nye konteksten. Morgendagens løsninger kan ikke være gårsdagens vaner.

Mine kjære landsmenn, i møte med disse utfordringene og disse irreversible endringene, må vi ikke gi etter for noen ytterligheter, verken krigshisshernes ytterligheter eller nederlagenes ytterligheter. Frankrike vil bare følge én kurs, viljen til fred og frihet, trofast mot sin historie og sine prinsipper. Ja, dette er hva vi tror på, for vår sikkerhet, men det er også hva vi tror på, for å forsvare demokratiet, en viss idé om sannhet, en viss idé om fri forskning, om respekt i samfunnene våre, en viss idé om ytringsfrihet som ikke er tilbakekomsten av hatprat, i bunn og grunn, en viss idé om humanisme. Dette er hva vi står for og hva som står på spill.

Vårt Europa har den økonomiske styrken, makten og talentet til å møte utfordringene i disse tidene. Og vi har midlene til å ta opp kampen med USA, for ikke å snakke om Russland. Så vi må handle som én, som europeere, og vi må være fast bestemt på å beskytte oss selv. Derfor trenger landet vårt dere, og deres engasjement. Politiske beslutninger, militært utstyr og budsjetter er én ting, men de vil aldri erstatte en nasjons styrke.

Vår generasjon vil ikke lenger motta fredens utbytte. Det er opp til oss å sikre at våre barn høster fruktene av våre forpliktelser i morgen. Så vi vil møte fremtiden sammen.

Lenge leve republikken! Lenge leve Frankrike!